

PineBook

生坏游戏

2

เกม ชีวิต ลึกลับ ตาย

秘辛者 เขียน
บุษบาเหมันต์ เฟา
KORN วาด

บทที่ 61 การลอบสังหาร และความสับสนระหว่างการปกป้อง

“อิม!”

รอยยิ้มแบบนั้น ผมไม่ได้เห็นมานานมากแล้ว

เพื่อปกป้องรอยยิ้มที่บริสุทธิ์ ผู้ใหญ่ต้องดิ้นรนต่อสู้
บอกกับลูกๆ ว่าโลกใบนี้ช่างงดงามและเต็มไปด้วยสีสัน แต่
ในขณะเดียวกันก็ต้องคอยระวังด้านมืดของมันเช่นกัน

วันนั้นจะต้องมาถึงในสักวัน ผมรู้ดีอยู่แล้ว สักวันเจ้า
ตัวอ้วนจะต้องเปลี่ยนไปเหมือนพวกเรา กลายเป็นผู้ใหญ่ที่
ชาญเฉย ไร้ชีวิตชีวา และธรรมดาอย่างที่สุด

แต่บางที เขาอาจสร้างปาฏิหาริย์ขึ้นมาก็เป็นได้

“พี่ชายเชื่อในตัวเธอ”

รอยยิ้มของผมค่อย ๆ เลือนหายไป เมื่ออยู่ต่อหน้า
เด็กน้อยก็ไม่จำเป็นต้องมีเล่ห์เหลี่ยมมากมาย แต่กับคนอื่น
มันไม่ใช่แบบนั้น

ยิ่งเกมดำเนินมาถึงช่วงท้าย คนที่เคยอยู่เคียงข้างผม
อย่างมั่นคงก็เริ่มกลายเป็นคนไม่น่าไว้วางใจขึ้นเรื่อย ๆ

โชคยังดีที่ใช้การโหวต

โชคดีที่การลงคะแนนเสียงไม่ได้เป็นสิ่งที่บังคับเสมอไป
ผมยังคงจำกฎข้อนั้นได้ดี

“เฮ้อ ๆ ถึงช่วงเวลาที่ทำให้คนรู้สึกจนมุมอีกแล้วสินะ
คราวนี้ฉันก็ยังอยากจะ...”

ยายผู้หญิงเสแสร้งคนนั้น แค่อ้าปากผมก็รู้ว่าเขาจะพูดจา
บ๊าบออะไรอีก เหอะ ๆ เป็นคำตอบเดียวของผม ส่งซิกบ่างให้เขา
ไปสัมผัสเอาเองแล้วกัน

“หยุดเถอะ ตอนนี้อย่ามีใครต้องการความคิดเห็นของเธอ
จริง ๆ หรือก อย่าบิดเบือนความตั้งใจของทุกคนเลย”

ช่างเป็นการอาศัยจังหวะวุ่นวายเล่นตลกตึก หรือบางทีพวกเขาอาจคิดว่าผมในฐานะกัปตันไม่เด็ดขาดพอ เป็นคนอ่อนแอที่สามารถใช้กลยุทธ์พวกนี้มาหลอกล่อได้ง่ายๆ ช่างดูถูกกันเหลือเกิน

ไม่มีใครลืมหักอันเย็นชาที่ถูกกำหนดไว้ เพียงแต่ทุกคนมักมีความคิดแบบเอาตัวรอดและตามน้ำอยู่ในใจก็เท่านั้นเอง

พร้อมกับความคิดแบบไม่ต้องใช้สมองมาก ถ้าสามารถปล่อยผ่านได้ คนส่วนใหญ่ไม่ว่าการึดประจำตัวของตนเองจะเป็นสีอะไร ก็คงอยากประหยัดพลังสมองตนเองกันทั้งนั้น

แต่ลองมองไปรอบๆ สิ คนที่ตายไปมีมากขึ้นเรื่อยๆ จนทุกคนเริ่มชินชา จนแม้แต่ตอนที่เดินข้ามศพเหล่านั้น ยังไม่เห็นความเกรงใจหรือท่าทีขอโทษที่พวกเขาแสดงออกมา

นี่มันหมายความว่ายังไงกันนะ เป็นเพราะพวกเขามีความกล้ามากขึ้น หรือว่าความใจกล้าที่เพิ่มขึ้นนี้สมควรได้รับการยกย่องงั้นหรือ

สำหรับผมแล้วไม่ใช่แบบนั้นหรอก การที่ค่อย ๆ หลงอยู่ในเกมนี้ อาจเป็นเพราะพวกเขาลืมความตั้งใจแรกเริ่มของตนเองไปแล้วก็ได้

ลืมไปแล้วเหรอ ว่าตอนแรกที่รู้ว่าเป็นเกมแห่งความตาย ทุกคนเคยพูดคำโตอะไรไว้บ้าง

“ไม่มีใครกำหนดไว้ที่นี่ ว่าการโหวตจะต้องทำหลังจากที่เราตื่นขึ้นมา และตอนนี้พวกนายก็ยังสงสัยในพฤติกรรมของฉันใช่ไหม ถ้าอย่างนั้นลองพูดดูสิ ว่าใครกันที่คิดว่าฉันสามารถใช้สิทธิ์ของกัปตันเพื่อฆ่าคนได้ ฮี!”

แน่นอนว่าผมใจเย็นและตรงไปตรงมา ช่วงนี้พวกเขาอยากจะผลักดันให้เริ่มการโหวตทันที แล้วบีบให้ผมต้องอธิบายตนเองจนตกอยู่ในสถานการณ์ที่เสียเปรียบใช่ไหม

ไม่เคยได้ยินเธอว่ามีคำพูดที่ว่า ยิ่งอธิบายยิ่งดูแย่ ถ้าผมไม่โง่ ก็คงไม่ยอมกระโดดลงหลุมพรางไปเองหรอก

ตราบไคที่ยังอยู่ในมุมมองของผู้ต้องสงสัย ต่อให้ทำอะไรลงไปก็เหมือนจะน่าสงสัยอยู่ดี

หลักความจริงที่ได้รับการพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์เหล่านี้
ตอนนี้ถูกนำมาปฏิบัติจริงจนได้

“นั่นแหละ การวิเคราะห์ของนายอาจมีมุมมองที่ลำเอียง
อยู่ก็ได้นะ ฉันคิดว่าทุกคนควรเก็บข้อสงสัยของตนเองไว้ เช่น
คราบเลือดบนตัวนาย หรือสีหน้าสุดท้ายที่ชายชราแสดงออกมา
เขาคงได้เห็นอะไรที่ไม่ธรรมดาามากแน่นอน”

จริงอยู่ เวลาที่พวกเราหลับราวกับถูกกลืนหายไป
ในความมืดที่มองไม่เห็น เป็นเพราะการจัดการที่แยบยลแบบนี้เอง
หลายคนจึงแสดงความไม่พอใจที่เหล่าผู้โหยหวนได้รับเวลา
เคลื่อนไหวล่วงหน้าสามสิบนาที

ที่น่ากลัวยิ่งกว่านั้นคือ ความไม่พอใจแบบนี้อาจถูก
นำไปใช้ประโยชน์ได้ หากถูกช่างจ้อหยวนดึงเข้าสู่หัวข้อสนทนา
อื่นๆ ผลกระทบก็จะกลายเป็นเรื่องที่ต่างไปโดยสิ้นเชิง

“เพราะฉะนั้น ถ้าไม่เริ่มโหวตตอนนี้ เราอาจพลาดโอกาส
สำคัญไปก็ได้นะ แล้วหลังจากนี้จะจับตัวฆาตกรจริง ๆ คงยากขึ้น
อีก”

รอยยิ้มของเขาไม่ใช่สิ่งที่ปราศจากเจตนาแอบแฝงเลย
สักนิด ผมเริ่มมองข้ามสิ่งที่เห็นตรงหน้า แล้วลองคิดทบทวนถึง
ความหมายที่ซ่อนอยู่ในทุกคำพูดของช่างจื่อหยวนแล้ว

มีความเข้าใจผิดมากมาย ความขัดแย้ง และข้อสงสัยที่
ผมต้องแบกรับเอาไว้

ทั้งหมดนี้เริ่มต้นจากตอนที่ผมเลือกตรวจสอบเชื้อเพลิง
แล้วเผลอทำให้ตนเองติดกับโดยไม่ได้ตั้งใจ ด้วยการตัดสินใจว่า
จะไม่ตรวจสอบบทบาทของช่างจื่อหยวนอีกต่อไป แต่รอจัดการ
เขาในรอบสุดท้ายแทน

ทุกอย่าง รวมถึงคำพูดของผมเอง ทุกขั้นตอนในเกมที่ดู
แปลกประหลาด เมื่อนำมาร้อยเรียงกัน มันกลับช่างน่าสงสัย

แต่ก็เถอะ ผมเชื่อมั่นในหลักการอย่างหนึ่งเสมอว่า ทุก
สิ่งที่เกิดขึ้นย่อมมีร่องรอยไว้เสมอ

เมื่อสิ่งที่เกิดขึ้นแล้ว ผมย่อมมีเหตุผลที่จะเชื่อมั่นว่ามันมี
ความสมเหตุสมผลในตัวมันเอง

“พวกเราอาจต้องลองคิดดูอีกครั้งว่าทำไมคนที่ตายถึงต้องเป็นเขา ชายชราที่ตายอย่างมีเงื่อนไข และฉันก็ไม่คิดว่าเขาจะเป็นฆาตกร อย่างน้อยถ้าจะใช้เหตุผลว่าเขาเป็นกัปตันก็ไม่ใช่ข้ออ้างที่น่าเชื่อถือพอ”

เสียงของหวังเจียงผสมผสานด้วยน้ำเสียงที่มีเสน่ห์บางอย่าง ความแหบพร่าของเขาอาจเกิดจากความเหนื่อยล้า แต่กลับเพิ่มความหนักแน่นและน่าเชื่อถือให้กับทุกคำพูดราวกับทุกประโยคถูกกลั่นกรองออกมาจากความตั้งใจอย่างแท้จริง

“อย่าลืมนะว่า ทุกชั้นตอนเขาคอยช่วยคุณตรวจสอบเบาะหลังอย่างเจียบๆ และถ้าเขามุ่มบ่ามพอ เขาก็สามารถเปิดเผยบทบาทออกมาได้ตั้งนานแล้ว เหมือนที่ซางจื่อหยวนทำโดยไม่ต้องกังวลเลยว่าตนเองจะถูกฆ่าหรือไม่”

ด้วยความเชี่ยวชาญบางอย่างที่เขาได้รับมาจากโลกแห่งความมืดดำและกฎเหล็ก ทุกคำพูดโต้กลับของเขาหนักแน่นจนยากจะมีใครปฏิเสธได้

นี่คือจุดบอดที่ผมมองข้ามไป แม้ผมจะเคยพูดมาก่อนว่า
กับตันคนนี้จะจะมีพิรุณ และอาจเป็นหนึ่งในพวก “ผู้โหยหวน”

แต่ถ้าลองวิเคราะห์กันให้ละเอียด จากมุมมองที่ว่า
เขาควบคุมสถานการณ์โดยไม่เสี่ยงต่อการเสียชีวิตตั้งแต่แรก
น้ำเสียงและความหมายของคำพูดขางจื้อหยวนก็จะเปลี่ยนไป
โดยสิ้นเชิง

ผมจำได้ดีถึงสีหน้าเขาในขณะที่พยายามอย่างหนักที่จะ
วางตนเองในระดับเดียวกับคนส่วนใหญ่

ความพยายามนั้นไม่สูญเปล่าเลย อย่างน้อยก็ทำให้
หลิวเหนียนเริ่มลังเลอยู่บ้าง แต่ถึงเขาจะหวั่นไหวแค่ไหน ก็ไม่มี
ทางที่จะสงสัยในตัวผม

มันเป็นเพียงจุดอ่อนที่มีอยู่ในตัวทุกคน และเขาเลือกที่จะ
ไม่ซ่อนความรู้สึกนั้นก็เท่านั้นเอง

“แต่ถึงอย่างนั้น เรากียังไม่ได้กลับไปพูดถึงประเด็น
ก่อนหน้า เรื่องร่องรอยสำคัญที่คุณพูดถึงเกี่ยวกับนักล่า และผู้ที่
ถูกปกป้อง”

ความสมเหตุสมผลและความรอบคอบนั้นเป็นสองสิ่งที่ขาดไม่ได้ หากมีเพียงความสมเหตุสมผล แต่ขาดความรอบคอบ ต่อให้การวิเคราะห์จะยอดเยี่ยมเพียงใด ก็ขาดจิตวิญญาณพื้นฐานที่สุดไป

สิ่งนี้ก็เหมือนกับโลกแห่งปริศนาที่เขียนโดยคนที่ไม่เคยผ่านชีวิตที่น่าตื่นเต้น หากขาดการหล่อหลอมจากชีวิตจริง ทุกอย่างย่อมดูไร้แก่นสารและปลอมจนคนอ่านไม่สามารถเข้าถึงได้

ดังนั้น คำพูดของช่างจื่อหยวนแม้จะทำให้ฝ่ายผู้โดยสารรู้สึกสับสน และทำให้จิตใจของผมสั่นคลอนตลอดเวลา แต่ผมยังเชื่อว่าเขาได้เผยช่องโหว่ของตนเองออกมาแล้ว

“โอ้? ฉันละเอียดกรู้จริงๆ ว่าตอนนี้คุณพบอะไรเข้าแล้วล่ะ”

“ฉันเองก็เหมือนกัน เอะ”

พวกคุณสองคน ในที่สุดก็เลิกปิดบังความสัมพันธ์ของพวกคุณแล้วสินะ ผมเองก็นึกถึงเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ที่พวกคุณ

ทำตัวมีพิธี คำพูดที่หลุดปากออกมาอย่างไม่รอบคอบในตอนนั้น ยังคงติดอยู่ในหัวของผม

“ตอนนั้น การประสานงานของพวกนายอาจเป็นแค่การแข่งขันระหว่างฝ่ายผู้โดยสารและผู้โหยหวนก็ได้ ผมรู้ว่าคุณกำลังจะพูดอะไรออกมา ซางจื่อหยวน นายจะยืนยันว่าคำพูดของนายเป็นเพียงการพูดประชด และแค่ถูกเข้าใจผิดเกี่ยวกับเจตนาและบทบาทของนาย”

ความอันตรายที่ถูกมองข้าม แววดาที่เคยเต็มไปด้วยความหวาดกลัวของเจ้าอ้วนตัวน้อยที่ตอนนี้ยังคงยืนอยู่ข้างผม รวมถึงตัวผมเองที่ยังมีชีวิตรอดมาได้จนถึงตอนนี้ ซึ่งมันย่อมบ่งบอกได้ว่า ฝ่ายผู้โหยหวนอาจมีปัญหายุ่งยากในบางอย่างเกิดขึ้นแล้ว

“แต่ผมยังจำได้ชัดเจน ตอนนั้นนายได้บอกเป็นนัยให้ทุกคนรู้ว่า เป้าหมายของผู้โหยหวนจะเป็นผม และนายยังใช้การวิเคราะห์ของตนเองเพื่อระบุว่าเด็กคนนี้อาจเป็นเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยได้”

จุดเริ่มต้นของการวิเคราะห์ ไม่จำเป็นต้องเหมือนฉากในภาพยนตร์ที่ถูกออกแบบมาอย่างสมบูรณ์แบบ และไม่จำเป็นต้องเป็นเส้นเรื่องที่ต่อเนื่องเสมอไป

แต่บางครั้ง ในช่วงเวลาที่เหมือนจะเป็นเพียงการคิดเพื่อฝัน รายละเอียดเล็กๆ ที่ถูกมองข้าม อาจเป็นกุญแจสำคัญที่ทำให้ผม ในฐานะกัปตัน ค้นพบความจริงที่ซ่อนอยู่เพียงหนึ่งเดียวได้

“ถ้าผมไม่ได้พูดในภายหลังว่าจะไม่ตรวจสอบนายโดยไม่มีเงื่อนไข นายก็คงไม่เผยแพร่ออกมาเร็วขนาดนี้หรอกใช่ไหม ...”

บทที่ 62 ความจำใจของผู้มีความสามารถ

ตั้ง...ตั้ง...

เหมือนเสียงระฆังปิดม่านดั่งขึ้นในใจของทุกคน แม้ภายนอกจะยังคงเป็นเวลากลางวัน แต่บรรยากาศกลับให้ความรู้สึกเหมือนใกล้ถึงยามเย็น

มุกปากของผมเปื้อนเลือดสด กลืนคาวและรสขมปร่าทำให้แม้แต่ตัวผมเองยังไม่อาจบรรยายความรู้สึกนั้นได้ชัดเจน

ผมรู้เพียงแค่ว่า รสชาติที่รับรู้ได้นี้อาจเป็นเลือดของชายชราที่เหลื่อท้วม หรือบางทีอาจเป็นเลือดที่ได้สัมผัสจากเซี่ยหลิงก็ได้

เมื่อเลือดของคนที่ผมแค้นที่สุดผสมเข้ากับเลือดของคนที่ผมเกลียดที่สุด ความรู้สึกนี้ราวกับได้เห็นทั้งกลางวันและกลางคืน เห็นทั้งดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ในเวลาเดียวกัน

“พุตมาลี”

“บอกผมมา!”

เสียงที่กอดันและคำถามที่ตามมาอย่างต่อเนื่องราวกับคมมีด แทรกซึมเข้าไปในจิตใจของทุกคน แม้แต่คนที่ไม่เกี่ยวข้องยังอดสั่นสะท้านไม่ได้

หลิวเนียนและเด็กสองคนต่างก็ถูกพลังความหวาดกลัวนี้แผ่ซ่านเข้าใส่ ไม่ว่าจะเป็นการข่มขู่หรือการเตือน ก็ล้วนไม่มีความหมายอีกต่อไป

ชายคนนั้น ชายที่ผมรู้ดีว่าไม่เคยใส่ใจคำถามของผมเลย

“ฉันไม่เข้าใจ...นายหมายความว่ายังไงกันแน่”

สายตาของผมสบเข้ากับรอยยิ้มของซางจื่อหยวนอีกครั้ง รอยยิ้มนั้นราวกับประกาศชัยชนะที่เขาได้ครอบครองจุดสำคัญของเกมนี้อีกครั้ง

“ตอนนี้ ผมยอมรับว่ามีหลายประเด็นที่น่าสงสัยเกี่ยวกับตัวผม ผมไม่เคยปฏิเสธเรื่องนี้ รวมถึงการคาดเดาและวิเคราะห์เกี่ยวกับบทบาทของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ผมยอมรับ

ว่าทั้งหมดนี้อาจทำให้ฝ่ายผู้โดยสารตกอยู่ในอันตราย แต่ถึงอย่างนั้น...”

การพูดติดๆ ขัดๆ แบบนี้ ไม่ใช่นิสัยที่ดีเลยสักนิด จะพูดให้ตรงประเด็นไม่ได้หรือไง ชักช้าอีตอาดแบบนี้มันดูไม่เหมือนผู้ชายเลยจริงๆ

แต่ถึงจะบ่นในใจยังงี้ก็ตาม พอมองไปที่ช่างจ้อหย่วนที่จ้องมาด้วยดวงตาเบิกกว้าง ผมกลับจนปัญญา เพราะการวิเคราะห์ของเขาคมกริบราวกับใบมีด หรืออาจเรียกได้ว่ามีเหตุผลเพียงพอที่จะทำให้คนเชื่อได้

“ในฐานะกัปตันอย่างนาย กลับไม่สามารถอธิบายเหตุผลของการกระทำของตนเองได้อย่างชัดเจนเลยสักครั้ง ถึงแม้ฉันจะรู้ว่าพวกนายไม่เชื่อว่ามีความสามารถที่เปลี่ยนแปลงกฎเกณฑ์ได้ แต่ถ้าหากเป็นพวกคุณเองล่ะ...”

การสื่อสารที่เขาทำอยู่นั้น ที่จริงแล้วก็รวมถึงเด็กทั้งสองคนด้วย

ตลอดเวลา ช่างจ้อหย่วนกำลังส่งสารบางอย่าง เขากำลังบอกเป็นนัยว่า ถ้าคนอื่นไม่สามารถกดเก็บความเกลียดชังไว้ได้

ฉันก็คงทำไม่ได้เช่นกัน มันเหมือนเขากำลังขยายมุมมืดในจิตใจของผมให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ถ้าพวกเขาเลือกที่จะล้างแค้นเพื่อเพื่อนร่วมทางที่สำคัญหรือคนที่พวกเขายอมรับ ฉันเองก็สามารถใช้ความสามารถของกัปตันเครื่องบินทำให้คนอื่นตายมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้เพื่อคว้าชัยชนะมาให้ตนเอง

ถ้าผมเป็นคนที่เลวทรามถึงขั้นนั้น มันก็คงไม่ใช่เรื่องที่ทำไม่ได้

“นายเต็มใจที่จะช่วยเหลือคนที่ฆ่าเพื่อนร่วมทางที่นายยอมรับได้จริงๆ เหรอ ช่วยคนที่เห็นแก่ตัว โลกมาก ให้พวกเขารอดชีวิตไปนั่นเหรอ”

คำพูดที่ปลุกระดมคนอื่นแบบนี้ ไม่ใช่สิ่งที่ควรปฏิบัติอย่างสิ้นเชิงหรอกนะ เพราะความสามารถในการโน้มน้าวใจคนก็เป็นทักษะที่น่ากลัวอย่างหนึ่ง

นี่แหละคือเหตุผลว่าทำไมชายชราถึงต้องตาย และทำไมช่างจ้อหยวนถึงยังมีชีวิตอยู่

“ไม่น่าเชื่อเลยจริงๆ ผ่านไปอีกหนึ่งรอบแล้วพวกนายยังเอาแต่พูดเรื่องไร้สาระอยู่ที่นี่ ชายชราที่น่าสงสารจริงๆ เลยนะอยู่ดีๆ ก็ตายไปซะงั้น อะ!”

เสียงเอะอะจากตัวตลกในกลุ่มยังไม่ยอมปล่อยโอกาสที่จะพูดแทรกแม้แต่แต่น้อย

เด็กหนุ่มลูกเศรษฐีคนนี้ แท้จริงแล้วอาจรู้สึกด้อยค่ากว่าหลิวเนียนเสียอีก

แต่ไม่ว่าจะเป็นคำพูดที่มีคุณค่าหรือไม่ สิ่งสำคัญจริงๆ คือวิธีคิดและท่าทีที่แสดงออก

นั่นแหละคือสิ่งที่สะท้อนถึงคุณค่าแท้จริงของคนคนหนึ่งถึงอย่างนั้น แม้เจียนตัวตัวจะฉลาดมาก แต่คุณค่าของเขากลับดูต่ำเตี้ย

ที่เขายังมีชีวิตมาถึงตอนนี้อาจไม่ใช่เรื่องบังเอิญ เขาอาจมีแผนการและการคำนวณของตนเอง แต่สุดท้ายแล้วความฉลาดของเขาก็กลายเป็นกับดักที่ย้อนกลับมาทำร้ายตนเองอยู่ดี

ผมเริ่มไม่เข้าใจแล้ว ทำไมกันนะ

ทำไมทุกครั้งที่คุณอยู่ใกล้ความจริงแค่เพียงก้าวเดียว
กลับถอยหลังและเดินหลงทางไปเรื่อย ๆ

นี่มันคือวงจรประหลาด หรือคำสาปที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้
กันแน่

“ผม...ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน...”

หลักฐานอยู่ตรงหน้า ความขัดแย้งระหว่างสองศพ ความ
เชื่อมโยงที่ชัดเจนในคำพูดของพวกเขาเมื่อยืนอยู่บนเวที PK
ทั้งหมดนั้นยังคงแจ่มชัดในความทรงจำ ตอนนั้นมันคือการ
กำหนดค่าของเกมสิบคนอย่างสมบูรณ์แบบ แต่ตอนนี้ กลับมีคน
ที่ถูกสงสัยสองคนตายไปแล้ว

ดังนั้น คำถามจึงตามมา

“ฉันจำได้ว่าคุณเคยพูดว่า ระหว่างพวกเขาต้องมีใคร
สักคนที่เป็นผู้โหดเหี้ยม”

หวังเจียงกำลังสงสัยผมอย่างนั้นหรือ

ไม่น่าจะเป็นไปได้ บางทีเขาอาจแค่สับสนเล็กน้อย เพราะบทบาทกัปตันของผมได้รับการพิสูจน์แล้วอย่างสมบูรณ์ ซึ่งนั่นเป็นโอกาสที่ผมเสี่ยงชีวิตเพื่อให้ได้มา

แต่ในขณะเดียวกัน เพราะผมยังไม่ตาย และเพราะผมยังยืนอยู่ตรงนี้ ทำให้ด้านมืดของมนุษย์เริ่มเผยออกมา

ผมเคยคิดว่าทุกคนจะยินดี จะส่งเสียงเชียร์ หรืออย่างน้อยก็โล่งใจ ที่อย่างน้อยยังมีกัปตันอย่างผมรอดชีวิตอยู่ และยังสนับสนุนให้เกมดำเนินไปในทิศทางที่ถูกต้อง

“และใช่ นายก็ยังไม่ตายจริงๆ กัปตันที่เคราฟ ฉันเคยพูดไว้เมื่อครั้งก่อนว่าพวกเขาต้องลอบสังหารนาย ต้องหาทางกำจัดนายที่เป็นอุปสรรคให้เร็วที่สุด พวกเขาเกลียดนายมากกว่าเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยด้วยซ้ำ แต่นายก็ยังไม่รอดมาได้”

ซางจือหยวนเหมือนจะจับจังหวะของเกมได้เป็นอย่างดี คราวนี้เขาร่วมมือกับหวังเจียงได้อย่างลงตัว

แต่แทนที่จะบอกว่าพวกเขาเริ่มสมรู้ร่วมคิดกัน คงต้องพูดว่าปัญหาที่สะสมอยู่ทางฝั่งผมมันใหญ่เกินไปแล้วมากกว่า...

ความขัดแย้ง มันเป็นสิ่งที่สะสมตัวอยู่เสมอ แม้จะถูกกดไว้ชั่วคราว แต่ไม่มีวันถูกลบเลือน มันเหมือนปีศาจที่ซ่อนอยู่ในจิตใจ และเมื่อมีโอกาสในคำค้นอันมืดมิด มันจะปรากฏตัวใช้ความเกลียดชังและความโกรธทำลายทุกสิ่ง

“ใช่แล้ว น่าเสียดายจริงๆ แต่ทำไมกันล่ะ ทำไมพวกเราผู้โหยหวนถึงไม่ฆ่านาย หรืออาจเป็นไปได้ไหมว่า คนที่ถูกฆ่าคือเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย”

นี่มันจิตใจซัดๆ เป็นกับดักที่แสดงออกมาอย่างโจ่งแจ้งที่สุด

ปัญหาใหญ่ของคำพูดเหล่านี้คือความคลุมเครือระหว่างความจริงกับคำประชด ซึ่งนี่คือความลุ่มลึกของภาษาและวัฒนธรรมจีน เพียงแค่คำถามง่ายๆ อย่าง “จริงหรือ” ก็สามารถแตกออกเป็นความหมายหลายรูปแบบได้แล้ว

ยิ่งไปกว่านั้น ความร่วมมือที่เหมือนจะเป็นการเล่นคู่ของผืนชนเชื้อและชาวจื้อหยวนกลับทำให้สถานการณ์ของผมแย่ลงไปอีก

“อ้อ แบบนี้เอง! ฉันก็ว่ามันต้องมีอะไรผิดปกติ ลองดูสิว่านายเป็นกัปตันแบบไหน ถึงขนาดไม่รู้เลยว่าใครเป็นเจ้าของหน้าที่รักษาความปลอดภัย แถมจนถึงตอนนี้ นายยังไม่ได้ตรวจสอบบทบาทของชายชราด้วยซ้ำ นายไม่ได้คิดจะปกป้องพวกเราที่มีบทบาทดี ๆ อย่างนี้เลยหรือ”

การบิดเบือนความจริงแบบนี้คงเป็นนิสัยของเขาละมัง เจียนตัวตัวไม่เคยพูดอยู่บนพื้นฐานของเหตุผลเลย นั่นเป็นสาเหตุที่คำพูดของเขาถูกมองข้ามบ่อย ๆ

แต่พอมีหัวหน้าหมาป่าคอยนำทัพ ทุกอย่างก็เปลี่ยนไป กลุ่มนี้เริ่มขยำผมอย่างโหดเหี้ยม ใส่ล่าจุดอ่อนที่มีอยู่ หรือโจมตีผมเพราะบทบาทกัปตัน นำไปสู่คำถามต่อเรื่องที่คอยกดดันผม

และผมเอง...จะอธิบายได้สักเท่าไรกัน

“พี่ชาย...พี่ชายคงลำบากใจเหมือนกันใช่ไหม!”

ใบหน้ากลมป่องที่กำลังโกรธเคืองทำให้ผมเห็นแววตาที่ไม่ได้พบมานาน

เจ้าหนูอ้วนที่กำลังโมโห เหมือนกระรอกน้อยที่โดนแย่ง
ลูกสนไปจนต้องยืนบ้ำคหลังอยู่กับที่ น่ารักจนใจละลาย

“ลำบากใจ? เขามีอะไรให้ลำบากใจอีกล่ะ...หืม?”

เมื่อผมก้มลงมองอีกครั้ง ใบหน้าของผีนชวนเขี้ยวกลับ
ไม่มีเสน่ห์ดึงดูดเหลืออยู่เลย เด็กๆ นั้นบริสุทธิ์โดยธรรมชาติ
ความจริงใจหรือความเสแสร้งของเด็กหญิงในชุดกระโปรง
ลายดอกไม่จึงถูกมองออกได้ในทันที

แต่ในขณะเดียวกัน เด็กอย่างกวนหลังกลับเป็นตัวอย่าง
ในทางตรงกันข้าม บางทีเมื่อโตขึ้นเธออาจปรับปรุงนิสัยได้
แต่ความบ้ำคหลังที่เธอแสดงออกตอนนี้กลับทำให้ผู้ใหญ่อย่าง
พวกเรารู้สึกหนาวสะท้าน

สายตาของผู้ใหญ่เหล่านี้เริ่มแสดงความลังเล เหมือนเริ่ม
ตั้งคำถามถึงเหตุผลของการยืนอยู่ที่นี้

อำนาจ? เงินทอง? หรือสิทธิทุกอย่างที่เกี่ยวข้อง?

ความจริงก็แบ่งออกมาได้แต่ไม่กันอย่างเท่านั้น บางครั้ง
การที่คนเรามีชีวิตอยู่ อาจเรียบง่ายและบริสุทธิ์กว่าที่เราคิด
เสียอีก

เมื่อด้านมืดของมนุษย์ถูกขยายออกบนเครื่องบินลำนี้
หลายสิ่งหลายอย่างก็กลายเป็นมัจจุราชที่วิ่งเตลิดไป ไม่มีทางที่
จะควบคุมหรือทำให้มันเชื่องได้อีก

“แน่นอนว่ามันต้องลำบากใจอยู่แล้ว ผื่นชวนเซีย ลองใช้
สมองของเธอคิดดูสิ ถ้าทุกคนเหมือนเธอก็คงจะดี ทุกคนปกปิด
บทบาท แสร้งทำเป็นไม่มีพิษภัย แล้วพูดจาเหมือนไม่มีอะไร
เกิดขึ้นแบบนี้”

ปัญหามากมายเกินไป การจับประเด็นเล็กๆ เพียง
บางจุดจะพาให้ถลำเข้าสู่การโต้แย้งที่ไม่มีที่สิ้นสุด สู้เลือกจุดไป
ที่จุดสำคัญของเรื่องโดยตรงจะดีกว่า

“ลองมองดูตัวเธอสิ เธอเหมือนจะมีส่วนร่วมในการ
สนทนาอยู่ทุกครั้ง แต่เธอช่วยอะไรได้บ้างล่ะ”

ผมหยุดไปครู่หนึ่ง แล้วชี้นิ้วไปยังทุกคนในห้อง

“ไม่เคยเลยสักครั้ง ผื่นชวนเซี่ย ผมไม่พบเหตุผลที่จะ
โน้มน้าวตนเองให้เชื่อใจเธอได้เลย ดังนั้น พวกคุณก็อย่าลืมนะว่า
ทุกคนในนี้ก็เหมือนกัน ผมเลือกพวกเธอ อาจเพื่อยืนยันบทบาท
ของพวกเธอ แต่สิ่งสำคัญยิ่งกว่านั้น อาจเป็นการหาคนที่
ซ่อนอยู่เบื้องหลังทั้งหมดนี้ต่างหาก!”

ครบอย่าง

บทที่ 63 บาดแผลเบื้องหลัง

“ใช่ ใช่แล้ว! ที่จริงการตรวจสอบบทบาทในทุกครั้งอาจเป็นเบาะแสก็ได้ล่ะ!”

คำพูดที่น่าตกใจ มักออกมาจากคนที่ไม่น่าเชื่อถือที่สุด

“ฉันคิดว่าการที่ช่างจื่อหยวนเลือกเจ้าหน้าที่คนนั้นในตอนแรก อาจไม่ได้ดูน่าสงสัยมากนักหรอก แต่ปัญหาคือเขาเลือกโดยไม่มีเหตุผลหรือแรงจูงใจที่ชัดเจน แถมยังไม่ให้คำตอบหรือการวิเคราะห์ที่น่าพอใจอีกด้วย!”

เราที่ยังคงติดอยู่ในวงจรแห่งความผิดพลาดเริ่มเครียดและแข็งแกร่งขึ้นเรื่อยๆ แต่ในความขัดแย้งมากมายนี้ ก็ยังมีบางคนที่สามารถรักษาความเยือกเย็นไว้ได้

อย่างเช่นหลิวเนี่ยน เด็กหนุ่มคนนี้ บางครั้งคำพูดของเขาก็แสดงถึงประสบการณ์ที่น่าประทับใจ

“ใช่เลย ถ้าคิดตามแนวทางนี้ ก็จะช่วยค้นหาผู้โหยหวนได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด บทบาทที่ไม่ดีมักจะมีค่าสำคัญมากกว่าบทบาทที่ดีอยู่เสมอ”

ทหารผ่านศึกพยักหน้าเห็นด้วยกับคำพูดของนักศึกษา แต่สายตาของเขายังคงไม่แน่นอน

เฮ้ หมอนี่...คงยังสงสัยว่าทำไมผมถึงตรวจสอบบทบาทของเขาใช่ไหม เพราะจนถึงตอนนี้ คนที่ผมตรวจสอบเกือบทั้งหมดกลับเป็นคนดี มันยิ่งทำให้แนวทางการเล่นถูกจำกัดไปมาก

จากข้อมูลที่ดูเผินๆ ก็จริงที่ผมยังไม่พบบทบาทที่ไม่ดีมากนัก และที่แย่กว่านั้นคือ คนที่ผมยอมรับว่าเป็นคนดีก็ไม่ได้เดินตามแนวทางที่ผมวางไว้เสมอไป

สิ่งที่ผมไม่เคยคาดคิดก็คือ คนที่ต่อต้านผมกลับเป็นเด็กหญิงอายุแค่สิบกว่าขวบคนหนึ่ง

“เพราะงั้น ทำไมคุณถึงเลือกคนพวกนี้ล่ะ ผมไม่เข้าใจเลยจริงๆ”

ลูกเศรษฐีพอเห็นว่าฐานที่มั่นของตนเองล้มลง ก็ไม่ได้
ตื่นตระหนกอะไรมาก กลับหาทางย้ายไปพึ่งพาฝ่ายใหม่ได้อย่าง
รวดเร็ว

หมอนั่นไปพึ่งพาคุณชายซางจนเหมือนความกล้าของ
เขาเพิ่มขึ้นทันที เรื่องที่ไม่กล้าพูดหรือไม่กล้าทำก่อนหน้านี้
ตอนนี้กลับคิดจะลองทำดูเสียแล้ว

คนแบบนี้เหมือนกระดุกไก่ จะจัดการก็ไม่มีประโยชน์
อะไรนัก เพราะไม่ได้ช่วยแรงจูงใจของกรม แต่ถ่าปล่อยไว้
เฉยๆ ก็น่ารำคาญเหมือนแมลงวัน คอยกวนประสาท

แต่อย่าได้ประมาทเขาเกินไป คนที่เปลี่ยนฝั่งไปมาแบบ
นี้ แม้จะน่ารังเกียจ แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะไม่มีคุณค่าเสียทีเดียว อย่าง
ในยุคสามก๊ก ถึงแม้จะมีบางคนอย่างลิโป้ที่เปลี่ยนฝั่งไปเรื่อย แต่
ไม่มีความสามารถในการวางแผน กลับกัน ยังมีนักปราชญ์ที่
เปลี่ยนเจ้านายบ่อยๆ แต่ก็ยังจบชีวิตได้อย่างสง่างาม

“โอ้? ทำไมผมต้องอธิบายให้นายฟังด้วยล่ะ แล้วถ้า
ผมพูด นายจะเปลี่ยนจุดยืนเหรอคุณชายเจี้ยน หรือความจริง
แล้ว นายเตรียมลงคะแนนให้ผมในรอบต่อไปแล้วใช่ไหม”

ผมจ้องเขาด้วยสายตาเย็นชา ตัวตลกกระจอกแบบนี้ ไม่ได้อยู่ในความสนใจของผมเลย แต่ปัญหาในตอนนี่คือ ช่างจ้อหยวนที่ร่วมมือกับยายนกสองหัวนั้น และกวนหลังที่เริ่ม ลังเลจุดยืนของตนเอง รวมถึงเจียนตัวตัวที่เหมือนต้นอ้อเอนลม สถานการณ์ตอนนี้กลายเป็นเสมอกันอีกครั้ง

ผมเข้าใจดีว่า สถานการณ์ตอนนี้เหมือนกับในนิยาย บางเรื่อง แม้เนื้อเรื่องจะดำเนินไปอย่างรวดเร็ว แต่หลุมพรางที่ วางไว้ก็เยอะพอๆ กัน นี่แหละคือเหตุผลที่ผมต้องระวังคำพูด ของตนเอง หากผมพลาดและเติมหลุมพรางนี้ไม่ครบ คนที่จะ ช่วยที่สุดก็คือผมเองนี่แหละ

“เหอะ แล้วทำไมล่ะ”

นี่เหมือนจะกล้าขึ้นมาเสียแล้ว ถึงขนาดกล้าเถียงผมกลับ เจียนตัวตัวกัดฟันด้วยความดุดัน รวกับความโกรธที่สะสมมานานถูกระบายออกมาหมด

“รู้ไหมว่าฉันอดทนกับนายมานานแค่ไหนแล้ว พูดมาก จนน่ารำคาญ ฟังที่ไรก็ปดหัว ทุกคำที่ออกจากปากนายมัน

ชวนให้เบื่อ! ทำตัวเหมือนเป็นนักบุญ แต่ก็ไม่ได้ต่างอะไรกับ
ไอ้แก่นั่นเลย!”

เขาเข้าไปที่ศพของชายชรา ร่างไร้วิญญาณที่นอนอยู่บน
พื้น การตายของเขานั้นไม่มีร่องรอยที่ชัดเจนว่าใครเป็นคนลง
มือ แต่ที่คอของเขามีรอยบาดคมที่ทำให้ผมรู้สึกไม่สบายใจ

ทันใดนั้น ความรู้สึกเลวร้ายบางอย่างก็แล่นเข้ามาในใจ
ผม เหมือนว่ามีเบาะแสบางอย่างกำลังจะปรากฏขึ้น และมัน
ไม่เป็นผลดีต่อผมแน่

ความรู้สึกนั้นผ่านมาเพียงชั่วครู่ แต่กลับฝังลึกอยู่ในใจ

“ใส่หัวไปซะ! ไอ้แกไม่มีค่าอะไร ตอนนี้ถึงคราวที่ฉันจะ
เหยียบหัวนายแล้ว!”

ใบหน้าบิดเบี้ยวของเจียนตัวตัวเต็มไปด้วยความ
เกรี้ยวกราด ความโกรธและความผิดหวังในตัวเขาปะทุออกมา
จนไม่เหลือการปิดบังใดๆ อีกต่อไป

เป็นเรื่องง่าย ๆ ที่คนที่เลือกผิดคนและยืนอยู่ผิดฝั่งมักจะ
เจอกับความโชคร้าย

แต่เจียนตัวตัวเพิ่งจะรู้ตัวในตอนนี้ มันไม่สายเกินไป
หน่อยหรือ

ความหึงหวงในตัวเองที่ฝังลึกจากการเป็นลูกเศรษฐี
ท่ามกลางพื้นฐานที่เต็มไปด้วยทรัพย์สินสมบัติและความได้เปรียบ
แม้เขาจะมีไหวพริบและประสบการณ์ แต่ก็ไม่วายจะพลาดครั้ง
ใหญ่เหมือนกัน

“พอเถอะ คนตายไปแล้ว ให้เกียรติผู้ตายหน่อย
ไม่อย่างนั้นถ้านายต้องจบลงแบบเดียวกับเขาเมื่อไหร่ นาย
จะต้องเสียใจแน่”

เกิดเสียงปะทะดังโครม! ทันใดนั้น แขนที่แข็งแรงของ
ทหารผ่านศึกก็ยื่นมากั้นร่างของเจียนตัวตัวไว้

เขากัดแขนของอีกฝ่ายแน่นจนได้ยินเสียงกระดูก
แตกกร้าวเบาๆ

“อ้ากกก!”

บนเครื่องบินลำนี้มีกฎหมายห้ามกระทำการฆ่าคนในระหว่าง
สถานการณ์ที่บีบบังคับ

และหวังเจียงก็โชคดีที่ผ่านเงื่อนไขหลักเลียง
บทลงโทษมาได้ แต่ทุกคนรู้ว่าโอกาสแบบนี้มีเพียงครั้งเดียว
ครั้งต่อไปอาจไม่รอด

หวังเจียงเองก็ไม่ใช่ว่าแหย่ป้องกันที่สมบูรณ์แบบสำหรับ
พวกเราอีกต่อไป

“แก...แกเนี่ยอยากตายใช่ไหม! ถ้าฉันอยู่ข้างนอกละก็
ฉันจะขับรถชนแกให้ตายเลย ไอ้ทหารชั้นต่ำแบบแกนะ แทบ
ไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยอะไรเลยด้วยซ้ำ!”

คำพูดของเจียนตัวตัวพิสูจน์ให้เห็นชัดว่า การเล่นบท
ข่มขู่ต้องเลือกเวลาให้เหมาะสม และตอนนี้มันไม่ใช่เวลานั้นเลย

“เหอะ”

หวังเจียงปล่อยเขาไปด้วยท่าทีดูถูก ก่อนที่ร่าง
ไร้วิญญาณของชายชราจะถูกพลิกขึ้น เผยให้เห็นรอยบาด
แผลกษัตริย์อีกส่วนที่หลังคอของเขา

“น่าสนใจแล้วสิ”

ซางจื้อหยวนก้าวไปข้างหน้า รอยยิ้มบางๆ บนใบหน้า
เผยให้เห็นความมั่นใจ

ในตอนนี้อย่างน้อยคนที่เหลือน้อยลงเรื่อยๆ ซางจื้อหยวน
พูดเหมือนกำลังมองหาเบาะแส แต่ในความจริงแทบไม่เคย
ให้ความช่วยเหลือใดๆ ที่ชัดเจน

ดังนั้น ใครจะรู้ว่าที่เขาคพบในตอนนี้อย่างไร คือโอกาสที่แท้จริง
หรือหลุมพรางแห่งความตายกันแน่

“ลองดูสิ ลองดูหลักฐานที่ซาซุซางทิ้งไว้ ฉันคิดว่าตอนนี้
คุณคงไม่มีข้อแก้ตัวอะไรอีกแล้วใช่ไหม”

คำพูดของเขาดึงดูดความสนใจของผมได้ในทันที และ
ในเสี้ยววินาทีนั้น ผมพบนึกถึงคืนหนึ่งหลังจากที่หวังเจียง
ฆ่าคน มีบางคนถูกฆ่าอย่างโหดเหี้ยมด้วยวิธีที่คล้ายกัน
ความสะเทือนใจในครั้งนั้นยังคงชัดเจน

ตอนนั้นผมตรวจสอบเขาด้วยแนวคิดเดียวกัน เพื่อยืนยัน
ว่าในกลุ่มเรามีผู้โหดเหี้ยมที่เป็นภัยคุกคามสูงสุดอยู่หรือไม่
ตามข้อมูลที่เชื่อหลังทิ้งไว้ให้

หากรู้ว่ามีใครบางคนอยู่ใกล้ตัว ซึ่งไม่เพียงแค่เชี่ยวชาญ
ศิลปะการต่อสู้จนถึงขั้นน่าหวาดกลัว แต่ยังมีนิสัยที่ชอบลงมือ
ฆ่าคนอย่างง่ายดาย ใครกันจะสามารถใจเย็นได้

ผมเองก็เช่นกัน ถึงแม้จะไม่ได้ตอบคำถามของ
เจียนตัวตัว แต่ผมรู้คำตอบในใจอยู่แล้ว

เหมือนกับที่เจียนตัวตัวพูดถึงเกี่ยวกับการช้เบาะแส เมื่อมี
เบาะแสปรากฏ

มันมักจะเป็นหนึ่งในสองอย่างนี้เสมอ คือแรงบันดาลใจที่
ยังไม่สมบูรณ์ หรือเป็นการช้เป้าที่ชัดเจนและรุนแรง

เมื่อพวกเราตกอยู่ท่ามกลางปริศนาและความไม่รู้
พร้อมกับแรงกดดันจากปัญหาการเอาชีวิตรอดที่ถาโถมเข้ามา
ความคิดที่ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้นเรื่อยๆ เราล้มคำเตือนเชิงวิชาชีพ
ที่นิติเวชหญิงเคยให้ไว้

ถึงแม้ข้อเสนอของเธอจะไม่ได้รับการยอมรับในตอนนั้น
และเธอก็ไม่ได้ให้ข้อมูลที่ละเอียดมาก แต่ในเอกสารที่เธอส่งมา
นั้น ผมยังเห็นข้อมูลบางอย่างที่ไม่เกี่ยวกับเที่ยวบินครั้งนี้เลย

แต่กลับเป็นประโยชน์อย่างมากในการศึกษาเหตุการณ์ที่ผู้ตาย
ถูกสังหาร

“คุณหมายความว่ายังไง ผมไม่ค่อยเข้าใจ”

ถูกจ้างแบบนี้ ใครก็คงไม่รู้สึกรู้สึกรเป็นธรรมชาติ
ซางจื่อหยวนเองก็แสดงความสงสัยอย่างชัดเจน เขาเหลือบมอง
นาฬิกาข้อมือของผมที่ไม่ได้ดูแพงนักอย่างลึกซึ้ง

“หึ ถ้าผู้หญิงคนนั้นฝากอะไรไว้ให้คุณ ก็คงมีข้อมูล
ด้านนิติเวชอยู่ในนั้นด้วยละสิ อย่าโทษว่าฉันคิดไปเองเลยนะ
ความเป็นไปได้มันสูงมาก ใครใช้ให้เธอให้ความสำคัญกับคุณ
ขนาดนั้นล่ะ”

คำตอบที่ผมให้ไปอย่างขอไปที เห็นได้ชัดว่าไม่อาจทำให้
เขาพอใจ ชายผู้ทะเยอทะยานคนนี้เหมือนหมาป่าตัวจริง ดุร้าย
และโหดเหี้ยม แต่ไม่ใช่คนโหดเดียว

“ใช้เลย ลองดูบาดแผลนี้สิ เหมือนจะมีเพียงบางคน
เท่านั้นที่ทำได้”

เสียงหวานใสเหมือนต้นแบบของยายเสแสร้งเปล่งออกมา แต่กลับไร้ซึ่งความงดงามใดๆ ทุกครั้งที่เธอพูด ผมอดไม่ได้ที่จะรู้สึกว่าเรื่องไม่ดีต้องเกิดขึ้น

ใครใช้ให้เธอไม่มีจุดยืนที่มั่นคงซะเลย กระโดดไปกระโดดมาราวกับหมัดตัวหนึ่ง!

“รอยขูดขีดบนตัวนาฬิกา?”

หวังเจียงชววดคิ้ว ในขณะที่ผู้ต้องสงสัยอีกสองคนซึ่งเป็นลูกเศรษฐี ก็ยืนอยู่ใกล้ๆ

นาฬิกาข้อมือที่ซางจื่อหยวนกับทหารผ่านศึกกลับไม่ได้สวมนาฬิกาข้อมือเลยสักคน ส่วนเด็กอีกสองคนก็ไม่มีอะไรบนข้อมือที่เปลือยเปล่า

ผื่นชว่นเซี่ยถึงแม้จะสวมนาฬิกา แต่ก็แค่เป็นแค่นาฬิกาอิเล็กทรอนิกส์แบบสไตส์และเหมาะกับวัยรุ่น

ผมเหมือนจะเริ่มเข้าใจแล้ว พวกเขาอ้อมไปอ้อมมาเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจจากปัญหาของตัวเอง และใช้หลักฐานชิ้นนี้เป็นข้อสรุปที่แน่นอนเพื่อกดดันผมแทน

บทที่ 64 การเพิ่มรางวัลและข้อสันนิษฐาน

“นี่มันอะไรกัน ยังไม่ทันเคลียร์เรื่องก่อนหน้านี้ ตอนนี้ก็ดันเปลี่ยนหัวข้ออีกแล้ว”

นักศึกษาที่ดูเฉื่อยชาในแว่นกรอบดำ พอใส่แว่นแล้ว เหมือนความสามารถของเขาลดลงไปอีกระดับ แม้จะไม่ได้โง่แบบเจียนตัวตัวที่มีเงินแต่ไร้สมอง แต่ก็เหมือนคนชายที่ไม่เคยผ่านประสบการณ์ชีวิตมาเท่าไร

“เรื่องก่อนหน้านี้ มันไม่สำคัญอีกต่อไปแล้ว”

หวังเจียงกล่าวเสียงเย็นชา ผมไม่เคยเห็นเขาจริงจังขนาดนี้มาก่อน แม้แต่ตอนที่เขามองมาที่ผม ดวงตาของเขาก็กังแฝงไปด้วยความเยือกเย็นเล็กน้อย

แต่ผมเข้าใจดี แวดตานั้นเต็มไปด้วยความเป็นห่วงมากกว่า

ชายผู้เป็นทหารคนนั้นรู้ว่าผมจะไม่สังหารใครโดยไม่มีเหตุผล และผมก็ไม่ใช่มุโหฬาร

แม้จะมีความเป็นไปได้ที่ผมจะสมคบคิดกับพวกมัน เพื่อเพิ่มความยากของเกม และค่อยๆ ก่อจัดผู้โดยสารทีละคน ด้วยจิตวิปริต แต่ถ้าผมทำแบบนั้น ก็เสี่ยงที่จะทำให้ตนเองเดือดร้อนเหมือนกัน

ก่อนหน้านี้ ในบรรดาคนที่อยู่ในเหตุการณ์ รวมถึงคนที่เสียชีวิตไปแล้ว นอกจากนิติเวชหญิง ก็ไม่มีใครเลยที่มีความกล้าหาญมากพอจะตัดสินใจเรื่องแบบนี้

ยิ่งไปกว่านั้น สิ่งที่เขาเชื่อหลังจากพูดออกมาก็เหมือนเป็นแค่คำพูดลอยๆ แต่กลับถูกคนอื่นเอาจริงเอาจังจนทำให้เรื่องดูไร้สาระ

ผมไม่รู้จะเรียกสิ่งนี้ว่าความใจแคบของพวกเขาดีไหม หรือจริงๆ แล้วเกมนี้มันน่าขำเกินไปกันแน่

“ใช่ แต่ผมยังอยากจะพูดถึงหน่อย ผมตรวจสอบ กวนหลังและหวังเฉียง คนหนึ่งเพราะวิธีการฆ่าที่คล้ายคลึงกัน อีกคนเพราะเธอพูดถึงวิธีการใช้ความสามารถของกัปตัน แม้ตอนนี้ผมจะยังไม่เข้าใจเหตุผลทั้งหมด แต่ผมก็รู้ว่าเธอเป็นผู้โดยสารแน่ๆ”

อะไรนะ ผมควรใช้วิธีเกลี้ยกล่อมหรือเล่นกับความรู้สึกดี ให้เด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ ร้องเข้ามากอดผมด้วยน้ำตานองหน้า แล้วพูดว่าเธอเข้าใจผิด และสัญญาว่าจะไม่ทำแบบนั้นอีกนั้นหรือ

อะ! นี่มันความจริงนะ หวังเจียง ผมเห็นแววตาของนาย แล้ว แต่สำหรับแม่หมดตัวน้อยคนนี้ ผมจนปัญญาจะทำอะไรจริงๆ

“ขอโทษค่ะพี่ ถึงพี่จะพิสูจน์ตัวหนูได้แล้ว และลุงหวังเจียงก็ปกป้องหนูมาตลอด แต่ถ้าสิ่งที่พวกเขาพูดเป็นความจริง หนูอาจไม่มีโอกาสได้พบครอบครัวของหนูอีกเลย...”

ความปรารถนาแบบนี้ทำให้หลายคนรู้สึกละอายต่อความคิดเห็นแก่ตัวของตนเอง

ใช่ ถ้าจะหาข้ออ้างแค่เพื่อให้ได้กลับไปพบพ่อแม่หรือคนรักให้เร็วขึ้น ใครๆ ก็คงหาเหตุผลให้ดูสมเหตุสมผลได้ทั้งนั้น

“หนูคิดถึงแม่มากจริงๆ...”

เธออาจมาจากครอบครัวเลี้ยงเดี่ยวก็ได้ นั่นคือความรู้สึก
ของผม เด็กแบบนี้มักเติบโตขึ้นมาด้วยความลำบาก และนิสัยที่
เต็มไปด้วยความขัดแย้งอาจส่งผลกระทบต่อชีวิตของเธอไปตลอด

ไม่ใช่ว่าผมไม่เคยเห็นเด็กที่เติบโตขึ้นมาในครอบครัว
เลี้ยงเดี่ยวแล้วมีชีวิตชีวาและแข็งแรงดี แต่คนแบบนี้ก็เป็น
ส่วนน้อย

เหมือนกับผู้คนหลากหลายบนเครื่องบินลำนี้ ในสังคม
คนมักพูดถึงเรื่องความเท่าเทียมและสิทธิที่ต้องต่อสู้เพื่อให้ได้มา
แต่กลับมองคนที่ทำงานต่างอาชีพ หรือคนที่เผชิญโชคชะตา
อันเลวร้ายด้วยสายตาเหยียดหยาม

ถ้าไม่มีสิ่งเหล่านี้ ก็คงไม่มีทางทำให้กวนหลิงมีนิสัยแบบ
ที่เธอเป็นอยู่ตอนนี้

“ไม่เป็นไรหรอก ตอนนี้ผมแค่อยากอธิบายให้ชัดเจนว่า
ผมเคยสงสัยทุกคน ดังนั้นอย่าคิดว่าผมกล้าตรวจสอบแค่คนที่
ดูซื่อๆ เท่านั้นเพื่อจะสร้างพันธมิตร”

น่าขำที่เหมือนว่าถึงผมจะอธิบายยังไง ก็ไม่อาจเปลี่ยน
ความประทับใจแรกของคนที่มีต่อเด็กสาวชุดกระโปรงลาย
ดอกไม้ได้

“ที่ผมเลือกตรวจสอบผื่นชวนเซี่ย ก็เพราะผมมองเห็น
จุดอ่อนของเธอ และความจริงก็พิสูจน์แล้วว่าผมไม่ได้พลาด”

อย่างน้อยตอนนี้ ความขัดแย้งหลักๆ ก็อยู่ระหว่างผมกับ
ช่างจื่อหยวน

“ใช่ มันเป็นการวิเคราะห์ที่ยอดเยี่ยมจริง ๆ แต่ตอนนี้
นายยังคงใช้โอกาสสุดท้ายของนายไปอย่างเปล่าประโยชน์กับ
คนตาย กับต้นคนเก่ง เหมือนที่นายเคยเยาะเย้ยฉัน นายก็ใช้
ความสามารถของตนเองไปกับศพที่ไร้ค่าเหมือนกันนั่นแหละ”

การเดินทางบนเทียวบินครั้งนี้ช่างไร้สาระเสียจริง
แข่งขันแย่งคะแนนเสียงกับคนตาย ข้ามลำดับขั้นตอนเพื่อ
สังหารผู้เล่นคนอื่น ทุกเรื่องล้วนฟังดูน่าตื่นเต้นหวาดเสียว แต่
ราคาที่ต้องจ่ายกลับยิ่งใหญ่ขึ้นทุกครั้ง

“ยอมรับเถอะ ความจริงแล้วนายนั่นแหละที่สมควรร่วมคิด
กับผู้โหยหวน ใช้ความสามารถและความได้เปรียบของนาย

ช่วยพวกเขาฆ่าเพื่อนร่วมทีมของนายซ้ำแล้วซ้ำเล่า เพราะในข้อมูลของเซียหลังจะต้องบอกไว้ว่าครั้งนี้มีระบบเพิ่มรางวัลใช้ใหม่”

คำกล่าวหาจากชาวจือหยวนที่เต็มไปด้วยน้ำเสียงกล่าวโทษ ทฤษฎีไร้สาระนี้ฟังดูเป็นเพียงเรื่องแต่งขึ้นเพื่อใส่ร้ายป้ายสีผมโดยเฉพาะ

แต่สิ่งที่น่าขันยิ่งกว่าคือ ยังมีคนเชื่อคำกล่าวไร้สาระพวกนี้จริงๆ

“หรือว่า...จำนวนเงินรางวัลของผู้ชนะจะเพิ่มขึ้นตามจำนวนเพื่อนร่วมทีมที่ตายไป ระบบเพิ่มรางวัลที่คุณพูดถึง ก็คงหมายถึงแบบนี้ใช้ไหม”

เสียงตะโกนของเจียนตัวตัวที่หลุดปากด้วยความตื่นตระหนก แสดงให้เห็นว่าความตื่นเต้นได้พัดพาสติและความสงบของเขาไปหมดสิ้น

ผมไม่ได้เกลียดคนรวยหรือกนะ แต่บอกเลยว่าสภาพจิตใจของคนรวยนั้นไม่ได้แข็งแกร่งอย่างที่หลายคนคิด ถ้าพวกเขาต้องเสียความได้เปรียบด้านทรัพย์สินหรือสิ่งอื่นๆ

ไปนานๆ สุดท้ายคุณก็จะเห็นว่าคนรวยที่เคยยิ่งใหญ่เหล่านั้น
ก็ไม่ได้ต่างอะไรจากคนทั่วไปเลย

จริงๆ คุณนี้กว่าตนเองเป็นยอดนักสืบอัจฉริยะในมังงะ
หรือนิยายหรือไง เจอเบาะแสสำคัญโดยไม่ต้องเปลืองแรง
จากนั้นก็ค่อยๆ คลี่คลายปริศนาไปจนพบความจริง บอกไว้เลย
นะ ก่อนจะพูดอะไรออกมา ช่วยดูก่อนว่าความฉลาดของคุณ
พอจะผ่านเกณฑ์ได้หรือเปล่า!

นี่แหละที่ทำให้ผมเข้าใจถึงสถานการณ์ของตนเองชัดเจน
ยิ่งขึ้น

ในฐานะบุคคลสำคัญ ผมกลับถูกดึงขึ้นมายืนอยู่บนเวที
แห่งความสงสัยอีกครั้ง

และทั้งหมดนี้ก็แค่เพราะคราบเลือดบนตัวผม หรือรอย
ขีดข่วนที่คอของชายชรา ซึ่งบังเอิญเกิดจากนาฬิกาข้อมือที่ทิ้งไว้

แต่คุณคิดบ้างไหมว่า ถ้ามันเป็นเบาะแสที่ชัดเจน
ขนาดนั้น ต่อให้ผมสามารถตื่นก่อนเวลาได้ด้วยวิธีพิเศษจริงๆ
ผมจะทำอะไรไปๆ อย่างนั้นได้ยังไงกัน

แน่นอนว่าผมเข้าใจดี ว่าที่ซางจื่อหยวนกล้าเล่นงาน ประเด็นที่ไม่มีมูลความจริงนี้ เป็นเพราะเขาต้องการพิสูจน์ว่าผม แม้จะไม่ใช่มือโหดหวน แต่ก็ยังเป็นกัปตันที่ช่วยเหลือพวกมันอยู่ดี

มันเป็นแผนร้ายที่เขาวางไว้อย่างรอบคอบ แม้จะเต็มไปด้วยจุดที่ขัดแย้งจนหาทางสมานไม่ได้ แต่กลับกลายเป็นกับดักที่เขาคิดมาอย่างดี

“นายบอกว่าเขาช่วยมือโหดหวน เพียงเพื่อให้ได้เงินมากขึ้นแล้วออกจากเครื่องบิน ระบบการเพิ่มรางวัลที่นายพูดถึงนี้ไม่เคยมีในประกาศเลย แล้วเรามีเหตุผลอะไรถึงต้องเชื่อนาย หรือเชื่อหลักฐานอะไรก็ตามที่นายพูดมา”

คำพูดของหวังเจียงเต๋มไปด้วยความมั่นคงหนักแน่น แววตาที่คมกริบของเขาเหมือนจะเปล่งเสียงจากการเสียดสีกันออกมาได้ด้วยซ้ำ บรรยากาศและท่าทีของเขาเหนือกว่า ซางจื่อหยวนไปหลายขุม

ผู้ชายคนนั้นหัวเราะ หลังจากได้ยินคำพูดของอดีตทหาร เขากลับยิงหัวเราะอย่างสะใจและบ้าคลั่งจนร่างกายสั่นสะท้าน ไม่หยุด

“หลักฐาน? พวกคุณคิดจริงๆ หรือว่าเหมือนกับแก๊ส
หัลไบหล ที่ต้องอธิบายให้ครบทุกขั้นตอนเลยเหรอ ถ้าเป็น
อย่างนั้น มือที่อยู่เบื้องหลังก็คงจะน่าผิดหวังเกินไปแล้วละ”

ปฏิเสธไม่ได้เลยว่า ผมคือคนที่ค้นพบองค์ประกอบที่
ซ่อนอยู่ ผมเป็นคนนำเกมผ่านมาหลายรอบ และยังเป็นคน
ค้นพบเบาะแสสำคัญมากมาย

แต่คำพูดของชาวจือหยวน และท่าทีของเขา กลับ
ปลุกเร้าความสงสัยในหมู่คนที่อยู่รอบตัวผม

เมื่อความสามารถของผมดูโดดเด่นเกินไป และสิ่งที่ผม
พูดเหมือนจะเหนือกว่าขอบเขตของกัปตันปกติ

แล้วพวกเขาจะยังคงยอมเดินตามรอยผมต่อไปหรือไม่
พวกเขายังจะเชื่อมั่นในตัวผมที่เคยเป็นในตอนเริ่มต้นอยู่
หรือไม่

คำถามนี้ แม้แต่ตัวผมเองก็ยังไม่อาจตอบได้...

“ดังนั้น! ลงคะแนนเถอะ ทุกคน เวลาของเราหมดลงแล้ว
ลองดูเลือดที่เปื้อนตัวเขา ลองดูเบาะแสและโอกาสที่เขาค้นพบสิ
แล้วพวกคุณจะไม่คิดท้อหรือว่า...”

ซางจื่อหยวนค่อยๆ อ้าปากพูดด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วย
เล่ห์เหลี่ยมและความคิดที่น่ากลัว ซึ่งเป็นความคิดที่แม้แต่จิต
ใต้สำนึกของผมยังไม่สามารถวิเคราะห์ได้จนจบ

“เขาอาจเป็นสตาร์โครว์ที่พวกเรากำลังตามหาอยู่ ถ้า
ไม่อย่างนั้นแล้ว ทำไมหลี่วี่หลิงถึงตายไปอย่างง่ายดายขนาดนี้
ทั้งที่เธอเป็นถึงนิติเวชหญิง มันช่างน่าสงสัยจริงๆ นะ กัปตัน
คุณจะให้คำอธิบายที่สมเหตุสมผลได้หรือเปล่าล่ะ”

บทที่ 65 วิธีค้นหาความยุติธรรม

“สตาร์โครว์นั่นเธอ”

เมื่อคำถามเองเต็มไปด้วยความเคลือบแคลง ผมจะตอบ
ยังไงดี

การยืนอยู่ตรงนี้ทำให้ผมต้องเผชิญหน้ากับตัวเลือกที่
หลากหลาย ซึ่งหลายอย่างผมยังมองไม่เห็นทางออกเลยด้วยซ้ำ

ผมหันไปมองเชี่ยหลิงที่ยังคงมีรอยยิ้มจางๆ เหลืออยู่ แม้
เธอจะจากไปแล้ว แต่เหมือนเธอจะทิ้งปริศนาไว้ให้ผมไม่น้อย
เลย

แต่ผมก็ไม่ได้ใส่ใจมากนัก

“อย่าพยายามปนเปเรื่องนี้เข้าด้วยกัน มันเป็นคนละ
ประเด็นกัน ถ้าคิดจะทำให้ทุกคนสับสน ก็รอจนการลงคะแนน
ครั้งนี้จบก่อนเถอะ”

ชายร่างกำยำผู้เป็นทหารหมวดคิ้วแน่น ก่อนจะพูดแทรกขึ้นมาอย่างเด็ดขาด เขามองทะลุเล่ห์กลของซางจื่อหยวนได้อย่างชัดเจน

ในตอนนี้ แม้การลงคะแนนยังไม่เริ่มขึ้นอย่างเป็นทางการ แต่หลายคนก็เริ่มแสดงจุดยืนของตนเองแล้ว การเริ่มลงคะแนนก็แค่เป็นขั้นตอนที่ใช้รวบรวมข้อมูลเท่านั้น ซึ่งในกระบวนการนี้ก็เป็น การต่อสู้ทางจิตวิทยาอย่างหนึ่ง

ฝ่ายที่มีจิตใจแข็งแกร่งกว่า ย่อมไม่หลงไปตามกระแสความคิดของคนอื่น

อย่างไรก็ตาม ประเด็นสองข้อที่ซางจื่อหยวนหยิบยกขึ้นมาก็นับว่ามีความคมคาย โดยเฉพาะเรื่องที่เชื้อหลิงถูกลงคะแนนเสียง และเลือกที่จะจบชีวิตตนเองแทนที่จะใช้ความรู้ทางการแพทย์เพื่อหาทางออก สิ่งนี้ยังทำให้ทุกคนสงสัยถึงเหตุผลเบื้องหลังได้มากขึ้นไปอีก...

หากสถานะของเธอเป็นเรื่องโกหกจริง แม้กระทั่งความน่าเชื่อถือในฐานะกัปตันของผมนั้นก็อาจถูกสั่นคลอน

รวมไปถึงบทบาทของนักวิทยาศาสตร์อีกคนหนึ่งที่
ยังไม่ได้รับการพิสูจน์ ดังนั้นประเด็นสำคัญในตอนนี้อจึง
หมุนเวียนอยู่ที่คำถามว่า ผมมีบทบาทซ่อนอยู่สองคนหรือไม่
หรือแม้กระทั่งแอบปลอมตัวเข้าร่วมเกมนี้

พูดบ้าอะไร! ผมก็แค่เด็กมหาวิทยาลัยธรรมดาๆ คนหนึ่ง
เท่านั้นเอง

ที่ตอนนี้ต้องมาร่วมในเกมนี้เพราะเหตุผลเรื่องฝีมืองาน
โดยไม่ได้ตั้งใจ ถ้าพูดให้ถูกต้อง ผมก็แค่คนธรรมดาคนหนึ่ง

แต่สิ่งที่ผมไม่สามารถอธิบายได้เลยคือ ทำไมใน
ความทรงจำของผมถึงมีช่วงเวลาหนึ่งที่ดูแปลกประหลาดเกินไป

ช่วงเวลาที่ควรจะเต็มไปด้วยรายละเอียด กลับดูราวกับ
เป็นฉากในบทภาพยนตร์ที่เชื่อมโยงกันอย่างแนบเนียน ราวกับ
ไม่ใช่ประสบการณ์ของคนธรรมดา

รวมถึงภาพที่ผมเคยเห็น มันไม่ใช่แค่ผลของความฝันที่
เลื่อนรางหรือสับสนเข้ามาในความจริง ผมมั่นใจอย่างมากว่า
ผมเคยอยู่ในสถานการณ์เลวร้ายนั้นมาเป็นระยะเวลานาน

นี่เป็นเพียงเหตุบังเอิญ หรือเป็นความตั้งใจที่ซ่อนตัวอยู่
ภายใต้หน้ากากของความบังเอิญ

คำถามเหล่านี้ เพียงแค่คิดถึงมันแบบผ่านๆ หัวของผมก็
เจ็บปวดอย่างรุนแรง รวบรวมมีตะปูเหล็กตอกเข้าไปในกะโหลก
เจ็บจนต้องกัดฟันแน่น ดวงตาแทบลืมไม่ขึ้น

“นี่มันไม่ใช่...แค่การบิดเบือนความจริงหรือกะ
หวังเจียง ลองลืมหาดูดีๆ สิ กับต้นที่พวกนายเชื่อมั่นคนนี่
จริงๆ แล้วก็มีความลับอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน ท่าทางของเขา
เหมือนคนที่เคยกินยาบางอย่างที่พิเศษมากๆ เข้าไป”

เรื่องราวเหมือนจะย้อนกลับไปยังจุดเริ่มต้นที่ลึกลับนั้น
อีกครั้ง

เราเกิดมาจากไหน และจะจบลงที่ใด เราเองเป็นใคร
กันแน่ คำถามเชิงปรัชญาเหล่านี้ แม้แต่ศาสตราจารย์หลายคน
ยังไม่อาจให้คำตอบได้อย่างชัดเจน

แต่ชายคนนั้นรู้ดีว่าจะใช้ประโยชน์จากเงื่อนไขเหล่านี้
อย่างไร ชางจื้อหยวนเคี้ยวเล็บตนเองอย่างไม่มีสำนึก และเริ่ม
วิเคราะห์ออกมาอย่างเยือกเย็น

“เท่าที่ฉันรู้ ยาที่เกี่ยวข้องกับการทดลองที่เกินขีดจำกัด
ของร่างกายเท่านั้นที่จะก่อให้เกิดปฏิกิริยาแบบนี้ได้”

“อย่างที่คุณคิดเลย...”

นาเสียดาย แม้แต่หวังเจียงก็เริ่มพยักหน้าเล็กน้อยอย่าง
เห็นด้วย เหมือนว่าการวิเคราะห์ก่อนหน้านี้ของซางจื่อหยวน
จะไม่ใช่เรื่องไร้เหตุผล

ท่าทางที่แปลกประหลาดของเขา รวมถึงน้ำเสียงที่
เจือความประหลาดนั้น ทุกๆ รายละเอียดล้วนบ่งบอกว่า
ซางจื่อหยวนอาจเคยผ่านการฝึกและปฏิบัติการในฐานะทหาร
หน่วยรบพิเศษมาก่อน

นี่มันไม่ใช่แค่การคาดเดาธรรมดาอีกต่อไปแล้ว ใน
ความคิดของผม หางจิ้งจอกของเขาไพล่ออกมาตั้งนานแล้ว

“ยังงี้ก็บอกเหตุผลมาสิ ในเมื่อนายพูดว่าเสียหลังไม่ใช่
สตาร์โครว์ แล้วเรื่องบทบาทของเธอล่ะ มันคงไม่ได้อยู่ใน
ข้อจำกัดของเกมนี้ใช่ไหม”

หลิวเหนียนเสริมขึ้นมาอีกประโยค เจ้าหนุ่มนี่นะ ยังเหลือ
กลิ่นอายของความหม่นมิดในตัวอยู่บ้าง ช่างน่าประหลาดใจ
จริงๆ ที่รอบตัวผมกลับเต็มไปด้วยปรีศนามากมายขนาดนี้

ถ้าไม่ใช่เพราะเกมนี้เกี่ยวข้องกับชีวิต ผมคงอยากจะ
ตั้งสติและนั่งลงวิเคราะห์ปรีศนาของเทียวบินนี้กับพวกเขาอย่าง
จริงจัง

แต่โชคร้าย ผมทำอย่างนั้นไม่ได้ หลังจากได้รับข้อมูล
และสิทธิพิเศษที่เซี่ยหลิงส่งต่อมาให้ สิ่งแรกที่ผมรู้สึกไม่ใช่
ความโล่งใจ แต่เป็นความกดดันและพันธนาการที่หนักอึ้ง
กว่าเดิม

เพราะไม่มีใครโง่พอที่จะไม่รู้ว่า เบาะแสสำคัญในแต่ละ
ครั้งอาจนำมาซึ่งโอกาสที่ซ่อนเร้น แม้ปากจะพูดว่าอยากชนะ
เร็วๆ เพื่อความช่วยเหลือที่มากขึ้น แต่ลึกๆ แล้ว ด้านมืดที่
ซ่อนอยู่ในใจของแต่ละคนกลับตื่นขึ้นมาอย่างเลื่องไม่ได้

ถ้าพวกเขาได้เห็นตนเองในกระจก คงต้องตกใจกับ
ภาพสะท้อนนั้นไม่น้อย

สิ่งที่อ้างว่าเป็นข้ออ้างเพื่อช้ยชนะ อาจไม่ใช่จุดเริ่มต้นที่แท้จริงของการกระทำเหล่านี้ แต่ข่าวสารบางอย่างที่เริ่มโผล่ขึ้นมา กลับทำลายความสงบในใจของทุกคนจนหมดสิ้น

ในเมื่อพวกเขาสามารถได้รับผลตอบแทนที่มากขึ้น และการเล่นเกมอย่างซื่อตรงกลับกลายเป็นแค่การรอรับการโจมตี พวกเขาจะยังคงโหดตามผมในฐานะกัปตันและหวังเจียงหรือไม่ เรื่องนี้คงต้องคิดให้ดี

“ความสำคัญของการโหดไม่สามารถแทนที่ได้หรอก พวกคุณทั้งหลาย ตอนนี้พวกคุณอาจเข้าใจผิดประเด็นไปหมดแล้วก็ได้ แม้จะมีใครปลอมตัวขึ้นมา แต่ถ้าการโหดของเขานั้นสมเหตุสมผล ก็ไม่น่ามีปัญหาอะไร แล้วใครบ้างจะมั่นใจได้ว่า บทบาทของพวกคุณนั้นบริสุทธิ์เหมือนกัน”

คำพูดของซางจื่อหยวนเรียกได้ว่าโจมตีจิตใจอย่างตรงจุด ร้ายกาจในทุกคำพูด เขาปูทางไปสู่แผนร้ายครั้งต่อไปอย่างชัดเจน จิตใจที่ซับซ้อนและร้ายกาจของเขาแทบไม่เคยพบเจอ

ตัวละครร้ายทั่วไปมักสร้างความสะเทือนใจได้แค่ช่วงสั้นๆ แต่ไม่อาจทำให้คนประหลาดใจกับความสามารถหรือเล่ห์เหลี่ยมได้นาน

แต่ขางจื่อหยวนนั้นแตกต่าง ทุกคำพูดล้วนแฝงด้วยกลยุทธ์ที่ซับซ้อน การแสดงออกที่ไม่เชื่อตรงอย่างโจ่งแจ้งทำให้ผมไม่สามารถเชื่อคำพูดใดๆ ของเขาได้เลย

“การหาคนคนนั้นให้เจอยังเป็นเรื่องเร่งด่วนเหมือนกันนะ ผื่นชวนเชื่อว่าอย่างไรบ้าง เธอหนึ่งเจียบมาตลอด คงจะกำลังครุ่นคิดถึงเรื่องนี้อยู่แน่ๆ ที่จริงแล้วพวกเธอทั้งหมดก็ตกหลุมพรางความคิดผิดๆ นี่เหมือนกันใช่ไหม”

คำพูดที่สวนกันไปมาเต็มไปด้วยความดุเดือด ทุกประโยคล้วนชวนให้บรรยากาศตึงเครียด นี่แหละจังหวะที่ทุกคนรอคอย สายตาของทุกคนจับจ้องไปยังกันและกัน เหมือนกับว่านี่คือเส้นทางเดียวที่เรื่องราวจะดำเนินต่อไป

เด็กน้อยเหลือเกิน คิดว่าเขาน่าทางเกมได้ แล้วผมจะทำไม่ได้จริงๆ เหรอ

อย่าประเมินผมต่ำเกินไป ผมอดทนจนถึงตอนนี้ ก็เพื่อ
มีชีวิตรอด พุดตามตรงถึงผมจะเห็นแก่ตัว แต่ผมก็ไม่เคยพุ่งเป้า
โจมตีใครก่อนเลย

แต่เธอน่ะต่างออกไป ยายเสแสสร้าง อย่างผมด้วย
สายตาแบบนั้นเลย ผมไม่คิดจะเล่นตามเกมหรือ ตอนนี้เมื่อ
ช่างจื้อหยวนปิดทางหนีของผมจนหมดแล้ว ฮ่าฮ่า งั้นอย่าหาว่า
ผมไม่รักษามารยาทแล้วกัน

สิ่งนั้นผมมีให้เฉพาะผู้หญิงที่คู่ควรเท่านั้น

“อะไรนะ กับดักนั้นหรือ เธอพุดเรื่องอะไรนะ...”

ท่าทางชวนถอนหายใจ มือที่ยกขึ้นประกอบคำพุด
เหมือนตัวอย่างในหนังสือเรียน เธอใช้ภาษากายถ่ายทอด
ความรู้สึกที่ละเอียดอ่อน นี่แหละการแสดงที่ผมไม่อาจอ่านออก
ได้เลย

ผื่นชวนเชี่ย ถ้าผมถึงขนาดไม่อยากจะซื้อเธอเลย ก็คง
พิสูจน์ได้แล้วว่าความอดทนของผมถึงขีดจำกัดแล้ว

“หยุดเสแสร้งเถอะ ทำไมกันล่ะ ทำไมพอผมถามอะไร เธอ เธอถึงได้รู้ไปหมดทุกอย่างยิ่งกว่าผมอีก”

สายตาทุกคู่เริ่มจ้องมายังผม ขณะที่พวกเขาพุ่งเข้ามาที่ เบาะแสที่ผมถืออยู่ ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนหน้าราวกับพังทลายลง ในพริบตา

ผมมองเห็นร่างกายมากมาย สายตาทหลายคู่ บางคนยัง ตายไปแบบไม่หลับตา ชายชราเองก็จากไปด้วยความน่าสงสาร

แต่สิ่งที่ผมลืมไม่ได้ที่สุด ยังคงเป็นผู้หญิงคนหนึ่งที่ไม่ได้ สร้างคุณูปการอะไรมากมาย แต่กลับตราตรึงอยู่ในใจของผม นิติวะชหญิงผู้ลวงลับ

“ตัดสินใจกันเดี๋ยวนี้เถอะ ถ้าพวกเธอยังจำกฎได้ละก็ ช่วยผมตามหาคนที่พวกเธอเคยสงสัยคนนั้นสิ...

“คนที่ทำให้พวกเธอสงสัยในความยุติธรรมของเกมนี้ พอถูกเปิดโปงออกมา ความกังวลและความกลัวของพวกเธอก็จะหายไปหมดสิ้น ไซ้ใหม่ จะไม่มีข้ออ้างอีกต่อไปที่จะขัดขวาง เบาะแสที่มุ่งชี้ตัวคนที่เป็นผู้โหดเหี้ยม!”

เกมชีวิต ลิขิตตาย เล่ม 2

生还游戏

PineBook

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Pine Book

《生还游戏》 Vol. 2

Author: 秘辛者 Mi Xin Zhe

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Manzhouli Zhalaينوer Wenxin Counseling Studio (满洲里市扎赛诺尔区文心信息咨询工作室) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดแปลงทัศน

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

秘辛者 Mi Xin Zhe

เกมชีวิต ลิขิตตาย เล่ม 2 / **秘辛者** Mi Xin Zhe : เขียน; บุษบาเหมันต์ : แปล จาก 生还游戏

. — กรุงเทพฯ: ไพน์ อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2568.

(1) , 671 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. บุษบาเหมันต์ ผู้แปล. II. เกมชีวิต ลิขิตตาย.

ISBN 978-616-18-7472-8